

KULCSÁR FERENC

ISTEN HOZZÁD, HAZÁM

Balassi Bálint utolsó, ismeretlen éneke

*Nyitván fák rügyeit
szép pünkösöd közelít –
szüvem, jaj, vért virít,*

*míg ínségben írom,
ha adatik bírnom,
szerteágzó kínom.*

*Fene ötte sebem
teelődbe teszem,
adj gyógyírt, Istenem:*

*igen nagy hatalmú,
végtelen irgalmú,
ragadj ki az bajbúl.*

*Amíg ló, jó agár
csatákban körbejárt,
én lelkem velek szállt:*

*te katonád voltam,
Uram, nehéz sorban
lábadhoz omoltam,*

*seregedben jártam –
gyakran éhen, lázban
ügyedet szolgáltam.*

*Szerelmes vitézúr:
harcoltam vitézül,
jó hazámnak ékül,*

*s terheltetvén bajjal,
sötét holló hajjal
szálltam, miként karvaly:*

*tusakodás szíta,
villongás szoríta,
háború boríta –*

*irtóztató döggel,
varkocsos törökkel,
birkóztam ördöggel:*

*pokolban nagy kányák
szívem tépték, rágták,
hordtam fátum átkát.*

*

*Szabadság, szerelem
gyógyírja s rejtelem
angyala járt velem –*

*sas voltam, szárnyaim
repíték álmaim,
nagy erős vágyaim.*

*Júlia szép kegye,
örömmek tengere
rám törvén elnye:*

*vágyva égő ajkát,
a könnyeim hajták
szerelemnek malmát –*

*az ő édes képe,
gyönyörű beszéde
holtig elkisére,*

*s gyúlván bennem ének,
mint pokol tüzének,
nem ért soha véget.*

*

*Égi-földi fényből,
épültem reményből,
magyar égett kőből:*

*bátor szív, tudomány
élesíté pennám,
derék kardom, szablyám.*

*Cselédet, kisedet,
főúrt, pórt, szenteket,
becsültem rendeket,*

*s vittem fény felé,
szépség s Isten elé,
ki röptöm engedé.*

*

*Ó, én édes hazám,
csuda évek során
perpatvarban, csatán*

*űzött engem kétség,
álnok rókanépség,
ördög, bú, szegénység.*

*Istennel pörölvén,
könyyeim törölvén
lerántott az örvény:*

*lettem kivert kufár,
versárus, lócsiszár –
elkevert nagy viszály.*

*Ím szívemben hordom
sok veszendő dolgom,
földönfutó voltom:*

*Esztergom falánál
érezem, halál vár rám,
szólítalak árván:*

*ígéret tavaszán,
virágos hold haván
Isten hozzád, hazám,*

*kérvén kéri szolgálád:
legyen eggyé orcád,
Erdély, Magyarország.*

*

*Apadván már kincsem,
foghatatlan Isten,
hozzád kell sietnem,*

*szánd keserves fejem,
fene ötte sebem,
elmenő életem:*

*legyen nyugovásom,
földbe leszállásom,
fel is támadásom.*

1594. május 25.